

İNSANIN ARAYIŞI

Kadim zamanlardan beri, tarihin her döneminde insan daima bir hazine arayışı içinde olmuştur. Çabalar bazen boşa çıksa da insanın bu arayışı hep devam edegelmiştir. Görünen o ki etmeyi de sürdürecektir.

Ama aslında insanın aradığı hazine kendi ruhunda, yani egosundan arınmış saf özünden başka bir yerde değildir. O kutsal hazinenin kendi iç dünyasında olduğunu görüp anladığında ve bunu kalben özümsemeye başladığında, kendisine ve varoluşa dair çok farklı bir bakış kazanmış olacaktır. Kendisini, diğer insanları, toplumu, dünyayı, hayatı, evreni, ilahi düzeni daha fazla anlamaya ve tanımaya başlayacaktır. Dolayısıyla bunun sağladığı içsel rahatlama ve kendini yönetme yoluyla, duyguların, düşüncelerin, davranışların, egosal tutkuların ve nefsani yaklaşımların farkındalığı içinde maskeleri ve rolleri kullanmanın zararlarını öğrenecektir. Çünkü egodan sıyrılıp uzaklaşma, varoluşun ve yaratılışın gayesine yolculuktur. Bu yolculuk, yaşama katılıp sorumluluk almayı gerektirir.

Ancak insan doğumdan sonra edindiği maskeleri atmadan maalesef kendini tanıyamamakta, kendi özünü, kendi öz doğasını, öz değerini, öz sevgisini, öz saygısını, öz gücünü keşfedememektedir. Bu maskeleri atmadıkça yaratılıştan veya doğuştan sahip olduğu ama sonradan gölgelenen o ilahi özüne, o eşsiz potansiyeline maalesef ulaşamamaktadır. İçsel dünyasının karanlık ve kör alanları, sevginin ve bilginin ışığıyla aydınlanmayan insanın benliği/ruhu da büyüyemez. Büyümediği için özgünlüğünü fark edemez. Bu da bu insanın tepkisel olmasına ve sıradan kalmasına yol açar.

Süryani kültüründe buna *naṣṣo z'urto* / ناصو زورتو *küçük ben-lik* denilir.

Sevginin ve bilginin ışığıyla aydınlanan benlik/ruh büyür. Büyüdükçe, özgünlüğünün farkına varır ve etkisel kişiliğe yönelir.

Süryani kültüründe buna **naşo rabtho** / **ܢܝܫܐ ܪܒܬܐ** *büyük ben-lik* denilir.

Dolayısıyla insanın gelişimi ruhun büyümesiyle doğru orantılıdır. Ruhen büyümeyenler ne öz sevgilerini ne de öz saygılarını keşfedebilirler. Yetişkin bir çocuk gibi kalırlar. Bazı alanlardaki eksik ve yetersizliklerini söylem ve eylemlerinde örtbas etmeye gayret gösterirken, ruhsal patolojilerini daha fazla açığa çıkarırlar. Bu durum, kendini bilmek ve kendini kazımanın doğuracağı daha çok bilgilenmekle pozitif bir duruma dönüşebilir. Ama niyet saf (halis) değilse, bu gerçekleşmez. Halis olmayan her niyetin içinde mutlaka kritik miktarda bir körlük mevcuttur. Çünkü insanın gücü niyetiyle doğru orantılıdır. Hayat, eninde sonunda tekâmülü öğretir. Bu hem kolay, hem zor bir süreçtir. Bağımlılıkları, beklentileri, kıyaslamaları bir tarafa bırakmadan, egoyu alt eden insanın içindeki o saf ve sahici sevgi yeşermez, ürün vermez. Zira yaşam, pozitif enerji anlamına gelen, geliştirici ve dönüştürücü etkiye sahip ruhsal iyiliklerle kaimdir.

Yusuf Beğtaş

Süryani Kültürü ve İçsel Dönüşüm Kitabı, Sayfa 113-114